

El llac vespre i nit

Temps era temps, en un poblet realment petit, hi vivia l'Ariel. Era una nena molt llesta i educada, amb els cabells blancs com la neu i les galtes rosades com una flor. Estava malalta i se sentia impotent per no ser capaç de fer res. A causa de la malaltia, com que no podia fer bé les feines i les realitzava amb desgana, sovint li deien **“No ho fas gens bé”**. Això va canviar perquè estava decidida a intentar millorar. A part d'ella, hi havia molts més infants malalts al poble i, com que també hi havia molta pobresa, tothom estava consumit per la misèria. Això no li agradava gens i fos com fos trobaria la solució i tots podrien gaudir del seu dret a viure.

Un dia, estava a casa intentant dormir, però un neguit no la deixava en pau. Una veu molt misteriosa s'havia presentat a casa seva i l'Ariel tenia la necessitat de seguir-la. La va dur fins al bosc, davant d'una porta molt atrotinada amb un pany d'or que tenia un forrellat estrany. Ella estava atemorida, però creia que si arrencava el pany, tindria prou or com per poder contractar un metge i que trobés una solució a les malalties del poble. Intentant treure el pany, la porta es va obrir i, amb un desequilibri, l'Ariel va caure en un forat tan profund com un pou. Pel forat s'hi veien finestres amb llocs fantàstics inimaginables. En arribar al fons, va aparèixer en un bosc ple d'éssers màgics. El cel tenia colors groguencs, taronjosos, vermells, i el sol es trobava a l'horitzó. També hi havia un llac molt peculiar; a l'aigua es veia el reflex del cel, però amb una nit estrellada i amb la lluna enmig.

Amb un obrir i tancar d'ulls, es va despertar a la seva habitació. Ella volia tornar al bosc, així que va fer un bot per sortir del seu llit i comprovar si la porta existia. Al poble tothom deia que el bosc era molt perillós i que la gent que hi entrava no sortia mai, però tot i que estava espantada, va decidir seguir fins al final. El bosc era més ombrívol del que li havia semblat al seu somni. Va intentar seguir el mateix camí i, tot i que no s'ho acabava de creure, va tornar a trobar la porta! La va obrir

espantada i en obrir-la, va veure que el forat hi era. Sense pensar-ho gaire, va saltar amb decisió. Va caure al mateix lloc del somni i va anar de cap al llac que tant l'havia sorprès i s'hi va tirar. La nit que hi tenia reflectida no només era el reflex, l'aigua era així! Sense voler va empassar aigua. Tenia un gust peculiar però dolç. Va començar a notar una sensació estranya i de sobte estava envoltada d'una aura brillant molt reconfortant. Ja no notava el dolor, creia que s'havia curat de la malaltia i estava molt feliç.

- Què hi fas aquí?! - va cridar una veu misteriosa.

L'Ariel va veure un home vell que havia aparegut del no-res i no sabia ben bé què contestar.

- No ho sé. Només sé que estava malalta i que aquesta aigua m'ha curat. - va respondre amb una veu tremolosa.

El vell se la va quedar mirant amb cara de bon home i li va fer un gest perquè el seguís. Estava contenta, però tenia por del vell, perquè no el coneixia i tothom sap que és mala idea confiar amb els desconeguts! Finalment, van arribar a una caseta petita prop del llac.

- No ets l'única malalta al teu poble, veritat?

Ella va fer que no amb el cap.

- Si vols que tots es curin els has de dur aquí!

Va assentir, però de sobte un cavall d'aigua va trencar el vidre de la casa i va embestir el vell. El cavall duia una clau penjant del coll i una carta enganxada a la boca. L'Ariel va llegir la carta sense mostrar gaire preocupació pel vell. La carta deia: *Gràcies per arribar al llac vespre i nit i ser la nova guardiana. L'antic guardià es feia l'amable perquè li portessis tots els nens i quedar-se'ls per treure'ls-hi l'ànima i alimentar-se d'ella.* L'Ariel es va quedar bocabadada i no es podia creure que el vell l'agués enganyat, però ara no estava per aquelles tonteries. Si era veritat que l'aigua podia curar les malalties, realment necessitava portar els nens.

Va anar cap a casa a donar la bona notícia. Va trucar. Ningú obria la porta i es va girar i, va veure en que no hi havia ningú. No ho entenia. Va pujar la torre més alta del poble per si hi veia a algú. Eren tots al llindar del bosc cridant el seu nom. Segurament creien que s'havia perdut. Va córrer molt per donar la gran notícia.

- Hola a tothom! Soc aquí i porto una gran solució per als malalts.

Va veure la seva mare, i la va cridar i li va fer una gran abraçada. Tot el poble l'estava mirant i escoltant.

- Estimats veïns i veïnes del poble, he trobat la cura a totes les malalties. Si us voleu curar, m'heu de seguir fins a una porta enmig del bosc.

Quan va començar a caminar tot el poble la va seguir fins a la porta. D'un en un es van anar tirant pel forat. D'un en un es van anar tirant en el forat. En arribar, tots els nens i nenes van beure aigua del llac i es van curar de les seves malalties. Tots aquells infants van poder gaudir de les seves vides sense mals ni pors i l'Ariel va jurar que tota la gent malalta podria anar al llac vespre i nit a curar-se.

A l'Ariel li va anar molt bé fent de guardiana en el llac vespre i nit. Bé, millor deixo de parlar que si no un altre dia no sabré què explicar.

PSEUDÒNIM: LUNA LOVEGOOD